

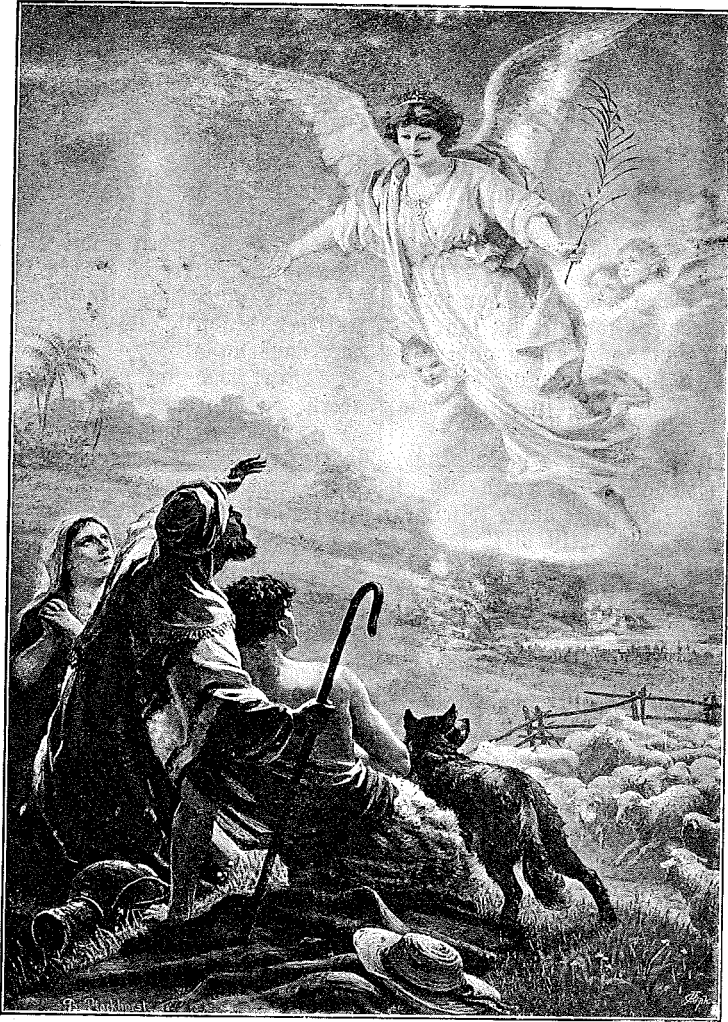
Børme Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34.

22de august 1897.

23de aarg.

Gyrderne paa Bethlehems marker julenat.

Børneblad

udkommer hver lønbad og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakter til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpbittionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Familien i seildugsvognen.

(Slutning.)

Med disse ord tog amtmanden sin hat og begyndte at samle ind.

Børnene saa snart paa hverandre og snart paa sine pengepunge.

„Papa sagde, at de var saa fattige og ikke engang havde mad“, bemærkede Julius, „og os har Gud givet saa meget. Tror du ikke, mama, at jeg maa give ham hele daleren?“

Guttens kinder blev røde, mens han talte.

Moderen betragtede fornøjet sin søn.

„Ja, det maa vi“, udbrød en anden af børnene. „Enten kan købe meget derfor.“

Den lille børneskole saa spørgende paa moderen.

„Ja, I saar tænke over“, sagde denne, „hvad I har mest glæde af, enten selv at bruge op pengene eller gjøre andre lykkelige. Og hvad mener I, Gud helst vil?“

Nu stansede amtmanden med sin hat foran dem. Han havde ventet til sidst med at komme til dem. Og hans hjerte smaa aabnede jublende sine pengepunge og kastede deres indhold i hatten.

Mængden spredte sig atter, og amtmanden kunde tømme dens indhold og give Karl pengene.

„Jeg har endnu noget at tale med dig om“, sagde han, „jeg har imorges faaet vide, at din mor er en gammel kjending af os. Hun har først i flere aar tjent hos min fones foreldre, og da vi giftede os, fulgte hun med til os.“

„Er I altsaa de snilde folk, hun tjente hos?“ udbrød Karl og slog hænderne sammen i forbauselse.

Amtmanden nikkede venlig med hovedet.

„Det var skade, at ikke din mor straks kom os Martin Felde fortæller, at hun stam-

mede sig derved, da det vilde se ud som tiggeri. Vi vilde bare have glædet os ved at kunne hjælpe hende. Vi holdt saa af hende og huster endnu godt, hvor ondt det var, da hun skulde reise fra os.“

Karls ansigt var blevet som det klare solskin. Han havde gjerne kunnet hoppe af glæde.

„Doktoren har tilladt“, vedblev amtmanden, „at man i eftermiddag bringer din mor hen til os. Vi har et stort værelse ovenpaa, hvor I alle kan være, indtil din mor bliver frisk igjen. Og der skal ogsaa blive sørget for eder i fremtiden. Jeg tænker, hun skal komme til at tjene rigelig ved at sy for os og andre familier. Vi skal anbefale hende, saa hun ikke skal komme til at mangle arbeide.“

Annas sjøstende jublede ved tanken paa, at børnene skulde bo hos dem, og at de saaledes vilde saa nye legekamrater.

„Ja, de skal bo hos os for det første“, sagde faderen, „siden finder vi vel en liden befæmmelighed etsteds i byen til dem.“

Karls øine lyste af glæde. Men saa traf der pludselig ligesom en mørk skygge over hans ansigt.

„Men hvad skal der blive af hestene og aberne og hundene?“ spurgte han.

„Det har jeg ogsaa allerede faaet ordnet“, svarte den venlige amtmand.

„Hvem skal have dem? Hvem er det?“

„Martin Felde vidste, at din mor vilde sælge dem. Han har budt en pen sum for dem — mere end jeg havde ventet. Han sagde, at han ingen familie havde og ikke behøvede at være saa nøie paa stillingen.“

„Martin Felde!“ Karl kunde knapt tro sine egne øren. Var det muligt? Skulde han virkelig købe dem!

„Synes du kanske ikke om det?“ spurgte amtmanden.

Jo, der fandtes ikke et menneske i hele verden, til hvem Karl heller vilde betro de kjære dyr end Martin Felde. Hos ham vilde de saa det endnu bedre end før, det var han ganske vis paa.

Martin kom idetsamme tilstede.

„Ikke sandt, lille Karl“, sagde han, „du vil lade mig saa dem. — Det er forresten ondt at skulle skilles fra eder. Jeg træffer ikke let igjen paa saa brave mennesker som eder“, forsatte han og tørrede med frakkermet en taare af sine kinder. „Jeg vil

gjerne have dyrene. Men den ene pudelen vil jeg, at du skal faa beholde. Jeg ved, hvor usigelig glad du er i den. Den skal du have som en forering fra mig."

Karl greb Martins haand og kyssede ham. Han kunde ikke finde udtryk for sin taknemmelighed. Men i sit hjerte sagde han: „Ogsaa da jeg bad om dette, har den gode Gud hørt mig. Det er sandt, som den lille frøken sagde, at Gud i stilhed har sørget for os."

* * *

Ja, Gud har sørget for dem. De sølgende dage finder vi Anna siddende time efter time oppe hos den syge enke, som lidt efter lidt begyndte at komme til kræfter; den stakkars kone var saa usigelig taknemmelig for den trofaste pleie, hun fik i amtmandens hus. Saalænge hun endnu var svag, kunde Anna ikke fortælle hende, hvorledes alt var gaaet til; men hun længtes efter at kunne bekjende sin brøde og bede om tilgivelse. Hun havde i disse dage faaet en lærepenge for livet, som hun aldrig glemte; det var en dyr lærepenge; men den havde udmærket virkning; aldrig skulde Annas forældre mere høre sin datter tale usandhed eller overdribe.

Et tabt og gjenfundet barn.

Der viste sig et fremmed ansigt lige nær ved vinduet. Den blege alvorlige dame, som sad alene i skumringen der indenfor, blev meget forskrækket, da hun saa det stive, ubevægelige ansigt med de halvtaabne øine, der syntes at være fæstede paa hende.

Hun fór tilbage, men nærmede sig en stund efter og saa ud, og da fik hun øie paa en liden gut, der laa ganske stille udenfor huset og syntes at være sunken sammen af mathed.

Græben af medlidenhed forsøgte hun at aabne vinduet, men hendes hænder var saa skjælvende og magtesløse, at hun opgav forsøget og istedenfor kaldte paa pigen, som straks kom.

„Na, Marie“, sagde hun, „se det barn der! Han er syg og kan ligge og fryse ihjel. Jeg beder dig, gaa straks og bring ham herind.“

Marie aablød straks, tog den lille stikkelse i sine sterke arme, bar ham ind og lagde

ham paa sofaen. De gned hans iskolde hænder og fødder og pakkede ham ind i varme uldtepper. Den lille ubekjendte pilgrim begyndte snart at oplives, og hans ubevægelige ansigt fik et mere blødt og barnligt udseende. Damen betragtede sørgmodig det arme barn, der strakte sine smaa røde hænder ud imod hende, og da han fik fat i hendes haand, drog han den til sig og hvistede ligesom i drømme: „Mor, kjære mor!“

Marie betragtede hele dette optrin med forundring. Hun kunde ikke forstaa, at fruen vilde tage den smudsige, pjaltede gut ind i sit fine værelse og heller ikke, hvorledes synet af denne elendige skabning kunde bringe hende til at skjælvne saaledes og farve hendes altid saa blege kinder med en saa unaturligt brændende rødme.

Fruen gik imidlertid urolig frem og tilbage i værelset den ene time efter den anden og lyttede snart til den sovende guts afmaalte aandedræt og snart til de sterke vindstød, der rystede huset. Undertiden stod hun stille og betragtede opmærksomt et malet billede af en liden tyk, fed gut med straalende blaa øine og lyst, krøllet haar, der hang over sofaen. Omfiden tog hun en kam og begyndte at oprede den sammenfiltrede maaße af gule lokker, der hang ned over den sovendes ansigt, og krøllede dem op paa fingrene, indtil de lignede krøllerne paa portrættet, hun lidt mærkede. Derpaa gik hun frem og tilbage som før.

„Hvor er hun? Hvor er hun?“ mumlede den sovende gut, idet han famlede omkring iblandt klæderne.

Den venlige dame var stieblikkelig ved barnets side, og da han følte hendes haand, sagde han hønlige, halvt drømmende:

„Du vil blive her hos mig, vil du ikke? O, du maa aldrig mere gaa fra mig!“

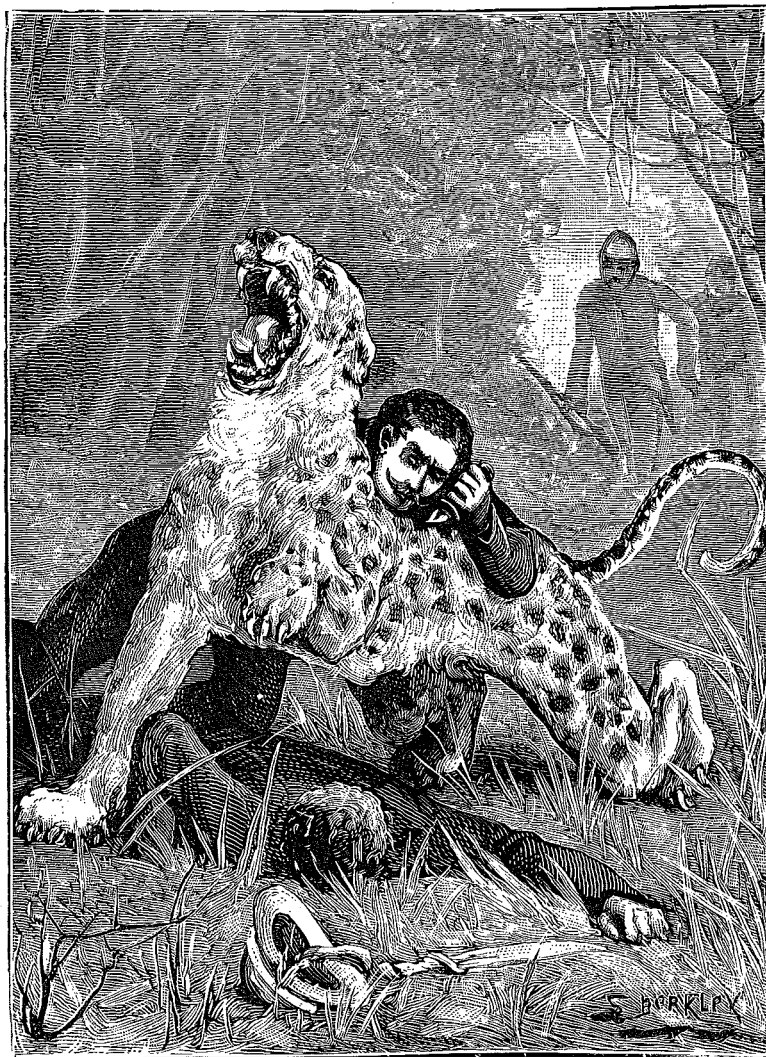
„Nei, mit barn, vær kun rolig; jeg skal blive her hos dig.“

„Vil du holde hende bort fra mig? Lad hende ikke prygle mig eller sulte mig mere. Der kommer hun og vil slaa mig med sin store stok. Sag hende bort, o, jag hende bort!“

Trøstende ord og sømme kjæretegn beroligede snart det forskræmte, grædende barn, saa at han sov lige til morgenen.

Da han ved daggrøn var helt vaagen, stirrede han fuld af forundring paa damen, som i en øm, medliden tone spurgte ham:

„Har man mishandlet dig, min stakkars

Hjælp i sidste øieblik.

Den gamle dame med den størstillede salmebog.

gut? Fortæl mig det altfammen. Sig mig først, hvorledes det kom sig, at du laa her udenfor i kulden igaar aftes?"

"Hun vilde ikke lade mig komme ind — Ronen, som jeg bor hos", svarte gutten.

"Hvorfor?"

"Fordi jeg ikke havde nogle penge med mig hjem. Folk vilde ikke give mig penge igaar. Jeg gaar og tigger, ser De, og vi leber deraf og af at sælge brændevin. Hun sender mig ud hver dag hele aaret i regn og kulde og sne om vinteren; og om sommeren er det ofte saa hedt. Og naar folk ikke har villet give mig noget, saa siger hun, at jeg har brugt pengene selv, og det har jeg jo ikke, og saa vil hun ikke lade mig komme ind hele natten."

"Hvorledes bærer du dig da ad?" spurgte damen med taarer i øinene.

"Jeg lægger mig, hvor jeg kan — paa trapperne eller andre steder."

"Men i aftes, da det var saa bitterlig koldt, havde hun da jaget dig ud?"

"Ja, og saa stal fruene vide, jeg blev saa træt af at gaa omkring paa gaderne, og saa frøs jeg her hen til vinduet og lagde mig ned. Jeg frøs og var saa træt og søvrig, og det ene sted paa gaden er jo lige saa godt som det andet."

"Den kone, som du bor hos, og som behandler dig saa grusomt, kan vel ikke være din mor?"

"Nei, det tror jeg ikke; nei, jeg tror, jeg er vis paa, at det er hun ikke", sagde gutten nok saa bestemt.

Den venlige dame syntes at føle mere og mere interesse for den fattige gut og vedblev at udsørge ham om mange ting angaaende ham selv og den slette kvinde, der behandlede ham saa haardt. Omfider sagde hun:

"Dpholder du dig hos hende, fordi du intet andet sted har at være?"

"Nei, frue det har jeg jo slet ikke."

"Hvad hedder du?"

"Hun kalder mig John, og hun hedder mor Dale, og saa kalder de mig John Dale, men jeg tror ikke, at det er mit rette navn."

"Hvad mener du da, at du hedder?"

"Det ved jeg ikke; men om jeg bare kunde læse, saa kunde jeg saa det at vide."

"Du kan altfaa ikke læse?"

"Nei, ingen har lært mig det. Jeg vilde nok gaa i skole, men jeg maa ikke for hende."

"Men hvordan kan du saa dit rette navn

at vide, om du kunde læse? Det maa du endelig sige mig."

"Jo, jeg har en liden kniv med benskaft, og der en liden søvplade med et navn paa, og det tror jeg, at det er mit navn, for en aften; da jeg var i seng i min krog, og de mente, at jeg sov, saa hørte jeg hende at tale med en anden kone om en liden gut, som var bleven stjaalen i en park i New York, mens barnepigen havde forladt ham og talt med en af sine bekendte, og jeg tror, det var mig, de talte om, men jeg har aldrig turdet spørge derom. Men om jeg lever, til jeg bliver stor, saa vil jeg tvinge hende til at sige mig det, og saa vil jeg op-søge mine kjære forældre, om jeg saa skal gjennemgaa hele verden."

"Men kniven", sagde damen ivrig og spændt, "fortæl mig om den!"

"Jo, jeg saa den aften, at hun tog noget ud af en kuffet, som hun altid holdt til-laaet, og viste det frem til den anden og lagde det saa i stuffen igjen. Jeg søgte at opdage, hvad det var, men jeg kunde ikke saa fat i nøglen, for den var hun i lommen. Men om flyttedag, da vi flyttede i en anden gade, og hun pakfede sine sager, da saa jeg, at hun tog noget ud af stuffen og kastede det i kaminen, naar hun troede, at ingen saa det. Men saa snart hun vendte ryggen til, skyndte jeg mig og tog det ud. Det var den lille kniv, den var noget for-brændt, men navnet staa der tydelig endnu."

"Har du den her hos dig?"

"Ja det har jeg", sagde gutten, idet han stak haanden ned imellem sine pjalter og efter nogen søgen fik fat i kniven og rakte hende den.

Damen greb efter den med skjælvende hænder og syntes at ville sluge bogstaverne derpaa med sine længselsfulde øine. Og hvad er det nu, hun læser? Ikke barnets navn, men — sit eget! Da gjentælde hun i sin erindring, at hun en dag for længe siden havde givet sin blaaøiede gut dette kniv-skaft — thi bladet var borte — for at lege med det. Det var en smuk, folklar morgen, og hendes lille gut blev sat i en liden vogn, og barnepigen trak ham ud i den nærliggende park. — Al, det blev en sørgens og jammerens dag, da hun kom tilbage og grædende fortalte, at barnet var bortstjaalet fra hende!

Og nu var han funden; det var ham!

Hele natten havde hun sovet mellem haab og frygt; men nu, hvilken overvældende glæde fyldte ikke hendes hjerte. Hvor uventet, næsten tilintetgjørende!

Hendes kinder, som hele natten havde blusset ligesom i feberguld, blev paa engang dødblege, og hun synter om. Da hendes mand lidt senere kom hjem fra en reise med jernbanen, fandt han hende liggende bevidstløs og ved hendes side en liden fremmed, pjaltet gut, som af alle kræfter bestræbte sig for at falde hende tillive.

Da hun kom til sig selv, raabte hun:

„Georg, mit barn, Georg!“

Og derpaa tog han gutten i favn og trykkede ham til sit hjerte. Da manden i sin overraskelse endnu ikke fattede, hvad han saa, udbrød hun jublende:

„O, det er vor søn, som Gud har givet os tilbage; det er vor egen lille Georg!“

Han døde for mig.

Efter den frygtelige krig mellem nord- og sydstaterne i Amerika var en mand ibrig beskæftiget med at istandsætte en grav paa en kirkegaard. Med hjærlige hænder fjernede han alt det ukrudt, som hidtil ubindret havde bredt sig over den, og smykkede den af dødes hvilested med deilige blomster.

En fremmed, som længe paa afstand havde været vidne til den rørende omhu, hoormed manden udførte dette arbejde, nærmede sig omsider og spurgte deltagende om den, der hvilede i denne grav, maaste var hans søn eller bror. „Nei“, svarte manden, „han var slet ikke af min familie.“ „Lør jeg være saa fri at spørge Dem, hvem han da var, hvis minde synes at være Dem saa helligt og dyrebart?“ spurgte den fremmede videre. Den adspurgte kom gienfynlig i sterk fidsbevægelse og nglede et sieblit med svaret. Endelig fortalte han følgende: „Da krigen brød ud, faldt det ogsaa i min lod at skulle gaa til armeen; thi jeg var ikke istand til at stille en mand i mit sted. Men i det sieblit, da jeg traadte ud af min bolig for at begiude mig til hæren, kom et ungt menneske af mit bekjendskab mig imøde og sagde: De har en stor familie; Deres hustru vil ikke være istand til at underholde den under Deres fravær. Jeg derimod har herten kone eller børn, og ingen trænger

til mig — jeg vil gaa i krigen i Deres sted. Og dermed gik han.

I slaget ved Chikamauga blev han haardt saaret og bragt paa Lazarettet. Efter længere tids haarde lidelser døde han og blev begravet her. Lige fra den dag af, da jeg fik underretning om hans død, har det været mit inderlige ønske at kunne besøge hans grav; men jeg manglede penge til den lange og kostbare reise. Langt om længe er det dog lykkedes mig at spare sammen den fornødne sum. Igaar kom jeg reisende hertil, og idag har jeg opdaget hans grav.“

Efterat have fortalt denne rørende historie, fortsatte han sit hjerlighedsarbejde. Og da den sidste blomst var plantet, tog han frem et træors og anbragte det ved graven.

Paa dette stod med store bogstaver: „Han døde for mig!“

Guds søn har elsket mig, er i mit sted gaaet i krig mod død og djævel og har ved sin seier friet mig fra den evige død.

Paa slibrig vei.

En drofftekufft havde paa en prests anmodning underkrevet et afholdsløfte, men brød det snart. Zuld af skam søgte han at undgaa presten, men en dag lykkedes det dog denne at træffe manden. Idet han tog ham i haanden, sagde han: „Johan, naar veien er slibrig, og din hest falder, hvad gjør du saa?“ „Jeg hjælper den op igjen“, svarte Johan. „Det samme ønsker jeg at gjøre med dig“, sagde presten hjerligt. „Jeg ved at veien var slibrig, og du faldt, men jeg vel hjælpe dig op igjen.“ Disse ord gik manden til hjertet, han greb bennens udstrakte haand og sagde: „Gud velsigne Dem, herre, De skal aldrig komme til at fortryde dette.“ Og han holdt ord.

Et godt ord.

David Brewster, en af de betydeligste naturforskere i Skotland, skriver: „Blandt alle de herlige sandheder, som naturforskeren opdager, gives der ikke en eneste, som vil være i modsigelse med en egte, sand kristens tro.“

Den samme sagde fort før sin død: „Jeg vil snart se ansigt til ansigt Jesus, ved hvem alt er skabt. O, hvor herligt det vil blive.“

Ingen fladder!

(Med billedc.)

Hu liker mor Olsen og mor Hansen sig! Det var jo heldigt, at de netop skulde mødes nu. Det er en fryd for mor Olsen at fortælle, hvad hun har faaet vide om en af konerne i nabolaget,

Det er sørgeligt, men sandt, at ogsaa barne-munde kan besmitte sig med saadan styggedom. Og da bliver Jesus bedrøvet, han der saa gjerne vil lære sine smaa kjærlighed.)

„Aflægger al bagtalelse,“ staar der i Guds ord. Læg vel merke til det lille ord „al“ — „al bagtalelse“ vil Gud, at vi skal aflægge.

„Et godt navn er at foretrække

og munden gaar som en mølle paa hende, idet hun fortæller og fortæller, hvad hun har hørt, og lidt mere ogsaa.

Og mor Hansens lytter fornøiet. Det var moro! Nu har hun faaet noget at fortælle hun ogsaa.

Men det er en, som ikke synes det er moro, og det er den Herre Jesus. Han ser bedrøvet ned paa de to.

* * *

Det er nok desværre ikke bare gamle fjærringer, som undertiden farer med fladder.

for stor rigdom,“ staar der et andet sted i bibelbogen. Saa meget er ens gode navn og rygte værd. Du synes, det vilde være forstræffeligt, om du stjal penge fra næsten, vogt dig, at du ikke stjæler fra ham det, som selve Guds ord siger er mere værdifuldt: hans gode navn.

Et gammelt raad er, at man altid skal gjøre sig selv følgende tre spørgsmaal, før man taler ilde om nogen fraværende person: „1. Er det virkelig sandt? 2. Er det kjærligt? 3. Er det nødvendigt?“

Bogstavgaade.

3 6 12 2 14 13 11 10 var en mægtig keiser.
4 8 2 14 13 bruges overalt i hujene 6 12 13
14 4 9 3 er en sydlandsk frugt. 12 2 11 9 5 9 1
findes meget af i aviserne. 3 6 10 4 13 7 vendte
med glans hjem fra reisen mod 12 2 14 13 3.
Det hele er en ty i Ty: flet.

G. O. H.

Opl. paa billedgaade i nr. 32.

Stald vi tager en fist op af vandet, dør den inden kort tid.